

ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΦΡΑ ΜΠΑΡΤΟΛΟΜΕΟ



—“Ω, γλυκό μου Έαρ, γλυκύτετόν μου Τέκνον !...”

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

‘Ακολουθούμενος από τους μαθητές του, ο Ίησους επέρασε τον Τεφθάνη και προχώρησε στα Ίερουσόλεια, στην πόλη του Μαρτυρίου του.

Οι κάκιοι της Ιουδαίας ήταν πεφωμένοι, γάτο από τον ήλιο του καίσιου. Ούτε άγριοι λούδα πιά, ούτε σπατά... Τά δευλιάνια των θεριστάδων είχαν περάσει, λαιμερά α΄ αζούραστα, έπάνω από τα χωράμια, κ΄ είχαν θερίσει τά όθρια σάχια, που τρέφουν δικαίους και άδίκους και τά λευιά τ΄ οφρανοΰ...  
Οι ίσοιοι του Διδασκαίου και τών μαθητών του, γιγαντομύνοι από τόν Ήλιο, που άνέβαινε στον άστυγέμιστον οφρανοΰ, γραφόνταν έλάνω στο Ξερό χωμα, ακολουθώντας τους.

Ένα τεράστιο πουλί — άπότος, άγροπλος ποίος Ξεφει— πέρασε ψηλά θεκίζοντας κ΄ αεροφωγιάστηκε με διαπλάτες τις φτερούγες. Κ΄ ο Υιός της Μαρίας είδε ληροστά τόν τόν ίσοιο του πουλιού σέ σχήμα Σταυρού, αλλά ή σιωπή κρατούσε σφραγισμένα τά χείλη του. Γιατί ο Ίησους ήξερε ότι πλησιάζει ή ώρα του θανάτου του, και ότι ο ρόδιος που έβάδιζε θα τόν έφερνε στο Γολγοθά της θούσις...

Πότε-δότε περνούσαν κοντά από κανένα άγροτικό σπατάια, από καμιά χωμοκέλια, με δέντρα και λιγάδι. Τά βρόδια, που βροζούσαν μασσοβώνιας χωρτάρι, σπρωκαν τά κεφάλια τους, έκοιτάζαν τόν Προφήτη με τά μεγάλα ρούα τους μάτια και μουκάζινε... Κάλωπος γέρος, που καθότανε στο καλώφλι, με τά χέρια άκουμπισμένα στα γόνατα, προσημωνότανε να τόν χωρετήση.  
— Χαίρε Ραββί! τού έλεγαν οι γυναίκες.

Και όταν περνούσαν μέσ΄ από χωριά, τά παιδάκια τρέχανε να τόν πιάσουν από τόν ύψωματο γαλάζιο χιτόνα του, από τά χέρια, να τόν περικλιώσουν, προσάρα και λίμα ού χελιδόνια.  
Κ΄ ο Ίησους, χαϊδρώνοντας κεφάλια παιδιάτια, συλλογισμένος και σιωπηλός, προχωρούσε, ακολουθούμενος από τόν Πέτρο και τόν Ιωάννη και τόν Ίάκωβο και άπ΄ όλους τους

άλλους, και — αλλοίμονο— από τού μοιραίον Ιουδα τόν Ίσχωριότη. Μαρσά έήριγνε πάντα ο σταυρωτός ίσοιος τού μεγάλου πουλιού — άπότος, άγροπλος ποίος Ξεφει— και οι μαθητές ακολουθούσαν άνεπιφάστοι...  
Και ή μέρα προχωρούσε προς τού τέλος της.

Φτάσανε κοντά σ΄ ένα μεγάλο χωριό. Τ΄ αλώνια ήταν γεμάτα θμινόα. Σωφοί, λάφοι ύφρονόταν τά δερμάτια τού σιταριού και καθώς τόρα βασιάνε ο Ήλιος, σπαίτείνοντας λαξε τίς άχτίδες του, οι θμινόατες φανόντανε σά βουναλάια από χροσάφι λαγαριόμο, και τρεμοπαζάν σ΄ άεράτα τού δειλινού οι άκεις τών σταζιών σγορφές.  
Ο Ίησους εκάθισε στη ρίζα μιας τέτασις θμινόασις. Μαρσά τόν απλονόταν ο κάκιος γρινός, θερισμένος, που δεν άποίμενε παρα τά κοστάγια τού σιταριού — ή Ξεφει καλαμά— και οι άφάνες...

Πουλά—πουλάκια τού Θεού, σιταρήθρες, σπογγίτια, καλοράνοι, πετόθαν, τιτίβιζαν, σωγίζοντας τους σκερπισμένους σπόρους. Όση γαλήνη έλειπε από τις φρυγές τών άνθοστων, περιόσε στον κάκιο της Ιουδαίας. Ο Ίησους είπε :

— “Αν δε βρη΄ ο σπορεΰς να σπειρή τού σπору του, δε δάρε΄ ή ο θεριστής να θερίση.  
Ο Διδασκαίος μιλάσε για τους σταθωλόνες τ΄ Οφρανοΰ, αλλ΄ οι μαθητές του ήταν άνεπιφάστοι. Και ο Πέτρος τού είπε :

— Διδάσκαλε, εκεί που εκάθισες, θα χαλάσης τόν καλό σου χιτόνα.

“Αλλ΄ ο Ίησους δεν έσάλεψε από τή θέση του. Βεθισμένος πάλι στη σιωπή, συλλογίζότανε τού Γολγοθά και τού μαρτυρικό του άνέδαμα...

“Έξακινα, ένα πλήθος από παιδιά, παίζοντας σ΄ αλώνια, ήρθαν ως εκεί. Ήταν παιδιά τού χωριού, χωριόμενα χωριατόπευα που εκάθισσαν τόν Ίησοΰ, όπως τά κλωσσοτύλια τή μάνα τους.



ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Κάθε φορά που στο Έθνος Θέατρο της Βουδαπέστης παίζεται μια οποιαδήποτε τραγωδία του Σαίξπηρ, ανάμεσα στις φράσεις στολές που φορούν οι ηθοποιοί, τὸ κοινὸν ἀποθυμᾷζει ἰδιαίτερος μὴ βασιλικὴ ἐνδρασιαστικὴ ἀπὸ πορφύρα καὶ χρυσάφι, πὸν εἶνε θαυμα μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος. Λίγο ὅμως γνοῦσθῶν τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς βασιλικῆς στολῆς.

Πρὶν ἀπὸ ἐξήντα χρόνια, σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντροκώτερος δρόμους τῆς Οὐγγρικῆς πρωτεύουσος βρισκότανε ἕνα κομψότατο κατάστημα, ἕνα φημισμένο ραφείο. Ὁ ἰδιοκτήτης του, ὁ ὁποῖος λεγότανε Γιάμπουρ, εἶχε πελάτες τοὺς ἀνωτέρους κῆλους τῆς πόλεως. Ἄτυχος ὅμως αὐτὴ ἡ φήμη του δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλὸ, γιὰτὶ ἕνα πρωὶ ὁ ἀνοικτος ὁ Γιάμπουρ ἔβγαλε ἀλλοπαύτως. Τοῦ κόλλησε ἡ μανία πὸς αὐτὸς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας!

Ἄρχισε τότε νὰ μοιράζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τίτλους καὶ ἀξιώματα καὶ νὰ διαλέγη τοὺς εὐνοουμένους του. Τρεῖς μῆρες ἀργότερα, παρυσίαστῆκε ἔξωγα στους δρόμους τῆς Βουδαπέστης, ντυμένος μὲ μὴ μεγαλοπρεπεστάτη βασιλικὴ στολὴ ἀπὸ πορφύρα. Ἐνα θαύμα κομπιτεζιάς, πὸν εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ ἴδιος. Ἐπάνω στὴν ταυρία πὸν εἶχε στὸ στήθος του, ἦταν γραμμένε μὲ χρυσὰ γράμματα ἡ λέξις: «Γιάμπουρ Ἀ. Βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας!»

Ὁ δορυφὸς πὸν δημοσηγήθηκε τότε στὴ Βουδαπέστη, ἦταν μεγάλος. Ὁ Γιάμπουρ συνέληφθη, μὴ ἀντὶ νὰ τὸν στείλειαν στὴ φυλακὴ, τὸν ἔβλεπαν σὲ ἕνα ἄντρο, ὅπου ἔμεινε τρεῖς χρόνια. Ὅταν βγήκε ἀπ' ἐκεῖ, ἦταν πᾶσι ἐντέλως καλὰ καὶ ἄρχισε νὰ καταγίνεται καὶ πᾶσι φρόνιμα καὶ νοικοκυρεμένα μὲ τὴ δουλειὰ του, σὺν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τιποτε. Μόνο πὸν τὴ μεγαλοπρεπεστάτη ἐκείνη βασιλικὴ τὸν στολὴ τὴν ἔστειλε ἄδωο στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο τῆς πατρίδος του. Ἡ διεισθῆσαι τοῦ θεάτρον στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν χρησιμοποίησε, γιὰτὶ φοβότανε μήπως παρεξηγηθῆ. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν τὸ ἐπιστάδιο τοῦ Γιάμπουρ εἶχε ξεχωρίσει, τὴν ἔβγαλε στὴ σκηνή, καὶ ἀπὸ τότε δὲν παύεται τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ ἢ ἄλλο ἀνάλογο ἔργο, χωρὶς τὴ θαυμασία αὐτῆς στολῆς.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὶς μύγες, τοποθετήστε σὲ κάθε δωμάτιο τοῦ σπιτοῦ σας ἀπὸ ἕνα πιᾶτο μὲ νερὸ, στὸ ὁποῖο ρίχνετε μὴ ἢ δύο ζωντανὰς φορομύγες.

— Ἐπίσης ὅταν πρόκειται νὰ ἀποσυρῶστε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὸ σπίτι σας, βάλτε μέσα στὴν ἑπιτοχθῆ σας ἕνα ζωντὰ μὲ φορομύγη, τῆς ὁποίας οἱ ἀίτιοι προφυλάσσον ἀσφαλὸς τὰ φορέματα καὶ τὰ γονιάρικα ἀπὸ τὸ σκόρο.

— Τὰ νύχια γίνονται γυαλιστερά, ὅταν τρίβονται ταχτικά μὲ σκόνη ἀπὸ κόκκαλο σπυαῖς, χρωματισμένη μὲ σαπῆνι.

Ἄνεμισα στ' ἄλλα, ἦταν κ' ἕνα παιδάκι μὲ νοσηλασμένα ρουχία, μελαχροινὸ, μὲ ζωηρὰ μαύρα μάτια, ἀναμάλισμένο. Κοιμητάκι ἀπὸ ἄεσο ἦταν κολλῆμενα στὰ σπυράκια του μαλλιά. Καὶ ὁ Ἰούδας, σκιδωντάς στ' αὐτὸ τοῦ Ἡσοῦ, εἶπε :

— Διδάσκαλε, αὐτὸ εἶνε τὸ παιδί ἐνὸς φοβεροῦ ληστή, τοῦ Βαβαβά, πὸν καταδιώκτῆκε σὲ θάνατο καὶ θὰ σταυρωθῆ!

— Ὅχι.... δὲν θὰ σταυρωθῆ αὐτό...., ἐμμερομοίωσε ὁ Ἡσοῦς.

Καὶ παίγοντας τὸ παιδί τοῦ ληστή, τὸ κάθησε στὰ γόνατά του, καὶ χαϊδεύοντάς το μὲ τρυφερότητα, τοῦ ἔβγαζε τ' ἄερα ἀπὸ τὰ μαλλιά...

Ὁ Ἥλιος εἶχε βασιλέψει πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀφῆνοντάς ἕνα κατακόρυφο φῶς στὸν ὄριζοντα, σὺν αἷμα πὸν χίνεταν κ' ἄχνει.

Καὶ στὸ κόκκινο ἐκείνο φόντο διαγραφότανε τ' ὄνομα μὲ τὶς μεγάλες φτεροφῆρες, ὁμοιο μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ μωρτηρίου...

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ



Ἐνας μοντιέρας τεχνοτροπίας Ἐσταυρωμένος τοῦ Γερμανοῦ γλύπτου Βίλζελ, εὐκακομένος στὴν ἐκκλησία τοῦ Οὐλμ.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΤΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οἱ μεγαλύτεροι σεισμοί.

Ἐπ' εὐχαρίᾳ τὸν τελευταῖον σεισμῶν τῆς Θεσσαλίας, ἀναφέρουμε ἕδῳ μερικὸν ἀπὸ τοὺς μεγάλους σεισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐπέφεραν τρομερὲς καταστροφὲς στὴν ἀνθρωπότητα :

Στὰ 1151 συνέβη τρομερὸς σεισμὸς στὴν πόλι Βόσσα τῆς Παλαιστίνης, κ' ἐπροξένησε φοβερὲς καταστροφές.

Στὰ 1157 ἐφανεύθησαν στὴ Χίμα ἐκ τὸν σεισμῶ, σ' ἕνα ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, 15 γιλιᾶδες κατοίκων.

Στὰ 1170 ἀνετινάχθησαν, λόγω ἰσχυροτάτου σεισμοῦ, αἱ πόλεις Χαλέπουν, Λαοδίκεια. Τύφος καὶ Ἐδεσσα.

Στὰ 1202, τὴν ἐποχὴ τῆς πέμπτης σταυροφορίας, δολόκηρη ἡ Σαφία ἐκλονίσθη ἀπ' τοὺς σεισμούς ἀπὸ τὴ μὴ ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη, στὴν Αἴγιοτο δὲ συνέβησαν τρομερὲς καταστροφές.

Στὰ 1268 κατεστράφη ἀπὸ σεισμοὺς τὸ Χαλέπουν καὶ ἐφανεύθησαν 25.000 ἄνθρωποι. Τὸν ἴδιο χρόνον ἐτὴν ἴδια πόλι ἔγινε καὶ δεύτερος σεισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐτοίχισε τὴ ζωὴ 15 γιλιᾶδων ἀτόμων.

Στὰ 1287 μεγάλος σεισμὸς συνεκλόνησε τὴ Μ. Ἀσίαν μέχρι τῆς Περσίας καὶ ἐπέφερε πολλὰ μεγάλας ζημιές.

Στὰ 1457 δὲ ἐφανεύθησαν ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς 32.000 ἄνθρωποι.

Στὰ 1598 φοβεροὶ σεισμοὶ, διατρέσαντες ἐπὶ μὴ τετραμηνία, ἐθῆμισαν σχεδὸν τὴν πέριξ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ χώραν.

Στὰ 1641 συνέβη στὴν Ἀσίαν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρομερότερος σεισμοὺς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐφανεύθη μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἐπὶ ἕνα μῆνα οἱ ἐπιζῶντες ἀνεκαταίνε τὰ εἶρηται γιὰ νὰ βροῦν τοὺς ἀπατῆμενους τὸν νεκροὺς.

Στὰ 1648, κατὰ τὴ νύχτα τῆς Μ. Παυροσηκῆς, ἐνὸ ἐπληροίεας τῆς Ξημερόσης, ἀκόστησαν στὴν περσιέρα τὸν Ἱεροσολύμων ἐποχθῆνον κροῖτο. Ἐπακολούθησε τρομερὸς σεισμὸς καὶ ἐκατοντάδες ἀνθρώπων βρήκαν οὐκὸν θάνατο. Πολλὲς πηγὲς πισπιλάειες ἐστειροσαν.

Στὰ 1759 δολόκηρη ἡ καλιὰς τῆς Ἡλιουπόλεως μετεβλήθη εἰς ἔρηπια ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς, ἐφανεύθησαν δὲ 20 γιλιᾶδες ἄνθρωποι.

Στὰ 1822 νέος σεισμὸς ἐθανάτωσε τὸ ἕνα τρίτο τὸν κατοίκων τοῦ Χαλέπουν καὶ καταδιώρισε τὰ δύο τρίτα τὸν οπιτιῶν τῆς πόλεως.

Στὰ 1837 συνέβησαν μέγιστα καταστροφὰ ἐκ τὸν σεισμῶν σὲ ὅλη τὴν Περσία καὶ πρὸ πάντων στὴ Γαλιλαία. Ἀπὸ τοὺς 9.000 κατοίκους τῆς πόλεως Σαφέτ, ἡ ὁποία ἦταν πτωμένη στὰ πλεῖρα ἐνὸς ἡψηλοῦ βουνοῦ, ἐφανεύθησαν ἢ 5.000. Τότε ἐπίσης ἀνεβλῆσαν ἀπὸ τὴν νοτιὰ ἀκρὴ τῆς λίανης Γενισωφὲθ θεμερὲς πηγές, στὴ Νεκρὰ Θάλασσα δὲ ἀνεβῆθη ἕνα μακρὸ νηοὶ ἀσφαλτο.

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἄγγλου.

Κάποιος Ἄγγλος ἐμφοροζόμενος, εὐφοροζόμενος πρὸ καροῦ στὴν Κοῦβία, ἔχασε, ἐνὸ κομόταν, τὰ χρομιάτα του. Ἐκάλεσε λοιπὸν, ὅταν ἔβγηνσε, τοὺς Νέγγρους ἰπρητές του καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀπόψε κάποιος ἀπὸ σὰς ἦρθε καὶ μοῦ πήρε χωρὶς τὰ χρομιάτα μου. Ἄλλα τὴ νύχτα κατέβηκε ἀπὸ τὸν ὄριανὸ τὸ Ἄγιο Πνεῦμα καὶ μοῦ φανερώσε, ὅτι ὁ κλέφτης ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα φτεροῦ παταγῶλον στὴν ἀκρὴ τῆς μήτης του...

Μόλις ὁ Ἄγγλος τελέεισε τὴ φράσι του, κάποιος ἀπὸ τοὺς παρισταμένους Νέγγρους ἔφερε γρήγορα - γρήγορα τὸ χροῖ στὴ μήτη του, θέλοντας νὰ κρηφὴ τὸ φανταστικὸ φτεροῦ κα' ἔτσι προδῆθηκε μόνος του καὶ παρέδωσε τὰ κλαπέντα χρομιάτα.

\*\*\*

Τὸ ἀνάστημα τὸν ἀνθρώπων.

Οἱ ἐψηλότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ κάτοιχοι τῆς Παταγονίας, τὸν ὁποῖον τὸ ἀνάστημα φθάνει τοὺς 6 1/2 πόδας. Οἱ πὸ μικροσωμοὶ δὲ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ κάτοιχοι τῆς Ἰσπανίας, τῆς Λαπωνίας καὶ τὸν ἄλλων ἀρκτικῶν χωρῶν, ἀπὸ σπάνια θὰ συναντήση κανεὶς κάτοιχον μὲ ἀνάστημα 5 ποδῶν.

